Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 2 березня 2010 року № 8 (328)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ДАЙ НАМ, ГОСПОДИ, СИЛИ І РОЗУМУ

Уроки історії – не для "татарських людей"?

Микола БІЛИЙ, політолог

"Той, хто рідного провідника віддає на муки чужинцям-вторжникам, ще не є людиною".
(Професор Л.Силенко)

Є таке в українській політології поняття – "татарські люди". Чи то з тієї легенди про вчинок І.Сірка воно пішло (коли звільнених з татарської неволі українців-бранців І.Сірко вивів за межі Криму, а там, під час відпочинку, дозволив звільненим вибирати: іти в рідні місця чи повертатися в неволю до татар; потім тих, хто вибрав неволю, а не повернення на батьківщину для боротьби за визволення Вітчизни, наказав знищити, щоб не плодили нових зрадників), чи ще раніше? Адже ж і під владу Литовського князівства українство пішло майже мирно, на знак протесту проти міжусобиць українських князів і князьків, аби, нарешті(!), запанував спокій та хоч якийсь порядок (нехай і чужий!), щоб можна було господарювати та ростити дітей, а не втрачати їх у вирі кривавих безглуздих міжусобиць та господарського безладу (десь так пояснюється та зрада себе українством в теперішніх шкільних підручниках з історії, на жаль!). Навіть у поясненнях нинішні історики не дотягують до правдивої національно-визвольної візії, а плетуться в хвості зрабованої і зрадливої маси. Як тут не згадати філософа Я.Стецька: "Коли читаємо історичні ремінісценції, політичні чи мілітарно-стратегічні аналізи творів певних історичних подій, то часом стає сумно за людську порожнечу, що буває не чужою і для великих не так духом, як умом і енергією.

Знаємо не багато таких, які бачать своє власне місце і ролю в минулому без перебільшень і недомовлень".

Це і про українських нікчемних істориків. А що про націю і її політиків!? Читаємо у Я.Стецька далі: "Чини нації самі від себе не стаються. Хоч вони є чинами нації, проте вона (нація) добирає собі в дану історичну епоху речників її волі, які мають відвагу рішати великі діла в ім'я нації і для нації, черпаючи свою силу і мужність із надр національної душі. Рідко коли велике рішення підготовляється у душі творця сумнівами і ваганнями, медитаціями і зважуваннями – за і проти. Воно звичайно є об'явленням хвилини, візією стає для того, хто несе за нього відповідальність і з власної волі його реалізує".

Чи з української свідомої національної душі черпала силу і мужність прем'єр Тимошенко, щоб загризти першого українського Президента Ющенка, який чинив сильні і мужні кроки (нехай і дещо гордовито, недостатньо прислухаючись до українських вишколених в національному питанні патріотів, з частими помилками), але однозначно, щоб врятувати українську націю від московської потопи?!

Закінчення на 3-й стор.

ЧЕСТЬ І ЧИН

УКРАЇНСЬКА БЕРЕГИНЯ

12 березня 2010 року минає сім років, як відійшла у Вічність славної пам'яті Слава СТЕЦЬКО – незламна українська революціонерка, багатолітня голова Проводу ОУН, засновниця і впродовж 1992–2003 рр. Голова Конгресу Українських Націоналістів, депутат Верховної Ради України трьох скликань.

ЗАХОДИ
із вшанування пам'яті Слави Стецько 12 березня 2010 року

9.00 – Поминальна Божественна Літургія та Панахида в Церкві Святого Миколая Мирлікійського на Аскольдовій могилі.

12.00 – Покладання квітів до могили Слави Стецько на Байковому кладовищі.

Секретаріат Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ДРІБНУВАТА БРЕХНЯ І ВЕЛИКА НЕПРАВДА

Російські ЗМІ сфальсифікували рішення Європарламенту щодо Степана Бандери

У четвер, 25 лютого, у низці російських засобів масової інформації з'явилося повідомлення про резолюцію Європарламенту, в якій парламентарі начебто закликають Президента Віктора Януковича скасувати рішення про присудження Степану Бандері звання "Герой України". Причина – співробітництво лідера ОУН(р) з нацистською Німеччиною.

Зокрема, таку дезінформацію поширило інформагентство Лента.ру.

Насправді ж у тексті відповідного пункту немає жодного слова "скасувати".

Текст пункту 20 документа European Parliament resolution of 25 February 2010 on the situation in Ukraine в оригіналі викладено так: "Deeply deplores the decision by the outgoing President of Ukraine, Viktor Yushchenko, posthumously to award Stepan Bandera, a leader of the Organisation of Ukrainian Nationalists (OUN) which collaborated with Nazi Germany, the title of 'National Hero of Ukraine'; hopes, in this regard, that the new Ukrainian leadership will reconsider such decisions and will maintain its commitment to European values".

Блогер joanerges переклав цей абзац тексту таким чином: "Глибоко сумуючи стосовно рішення президента України Віктора Ющенко, який іде з посади, про посмертне присвоєння Степану Бандері, лідеру Організації Українських Націоналістів, яка співробітничала з нацистською Німеччиною, звання "Національний Герой України"; сподіваємося, у зв'язку з цим, на те, що нове українське керівництво повторно проведе аналіз таких рішень і збереже свою приналежність європейським цінностям".

Таким чином, про скасування конкретного указу президента України не йдеться.

Із дев'ятнадцяти авторів резолюції, дев'ять – представники Польщі у Європарламенті.

Раніше низка єврейських політичних і суспільно-культурних організацій також висловили невдоволення присвоєнням лідеру ОУН звання героя.

За повідомленнями ЗіК

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2010 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2010 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 4,00 грн., на 3 міс. – 12,00 грн., на 6 міс. – 24,00 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

08
4 820102 210017

ЗАЯВА
Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів обурений закликом депутатів Європарламенту до новообраного президента України Віктора Януковича позбавити звання Герой України Провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери.

Ми переконані, що цю резолюцію було прийнято на основі викривленого бачення історії України, накинутого псевдонауковою советською історіографією. Жорстоко придушуючи український національно-визвольний рух, кремлівська пропагандивна машина накинула ярлик "посібників нацистів" Організації Українських Націоналістів та Українській Повстанській Армії.

Прикро, що європарламентарі не знають, що саме ці організації вели збройну боротьбу на два фронти проти двох найбільших тоталітарних режимів тогочасної Європи: нацистської Німеччини і комуністичного СРСР. Сотні тисяч підпільників загинули в цій героїчній боротьбі із окупантами України, яка тривала аж до кінця 50-х років ХХ століття.

Тож сьогодні, прийнявши таку резолюцію, депутати Європарламенту фактично стають на бік сталінського тоталітарного окупаційного режиму, який заперечував право українців на власну державу.

Конгрес Українських Націоналістів нагадує, що не існує жодного рішення суду, включно із Нюрнберзьким процесом, яке б довело причетність ОУН і УПА та особисто Степана Бандери до колаборації з нацистським режимом. Підтвердженням жорсткої опозиції Степана Бандери нацистському окупаційному режиму слугують репресії нацистів стосовно нього, його родини та членів очолюваної ним ОУН.

Так, після проголошення 30 червня 1941 року Акту про відновлення Української держави Степан Бандера та його родина були репресовані нацистським та комуністичним режимами. Степана Бандеру було заарештовано нацистами і відправлено у концтабір Заксенгаузен, де його утримували до вересня 1944 року.

Братів Степана Бандери Олександра та Василя 1942 року вбили у нацистському концтаборі Аушвіц.

Священика УГКЦ, батька Степана Бандери Андрія 1941 року замордували в катівнях НКВД. Сестер Марту, Оксану і Володимиру було заарештовано і заслано до совєтських концтаборів.

Степан Бандера як ідейний лідер визвольної боротьби українців був настільки небезпечний для тоталітарного більшовицького режиму, що Сталін наказав знищити Провідника ОУН. 15 жовтня 1959 року у Мюнхені Степан Бандера був вбитий агентом КДБ Богданом Сташинським.

Ми наголошуємо, що кожен народ має право самостійно визначати своїх національних героїв, і неприпустиме є втручання в цей процес інших держав.

В той час представники ОУН та УПА своєю безкомпромісною боротьбою перешкодили тоталітарному більшовицькому режиму знищити європейську демократію. Саме Організація Українських Націоналістів ще 1943 року, коли вся Європа стояла на колінах перед гітлерівською Німеччиною, своїм гаслом "Свобода народам! Свобода людині!" проголосила основоположні цінності сучасної демократії та підвалин співжиття світового співтовариства.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

ПОХОВАЛИ ПРОФЕСОРА ЯРОСЛАВА ДАШКЕВИЧА

Ярослав СВАТКО

Львів прощався з видатним львівським істориком Ярославом Дашкевичем. Син визначних діячів національної революції початку минулого століття полковника петлюрівської армії Романа Дашкевича і хорунжої Української Галицької Армії Олени Степанів, він постійно був під наглядом радянських спецслужб, які хоч і намагалися зламати його, але зазнали поразки в боротьбі з людиною, для якої честь була вищою від вигод життя.

Як чесний українець він не міг в СРСР фахово займатися історією України – і став займатися історією та культурою Вірменії. Вірменія шанувала і шанує його як визначного вірменіста. В час, коли контакти вченого з українською наукою на Заході обіцяли йому лише клопоти, він контактував з Українським науковим інститутом Гарвардського університету – і отримав світове визнання.

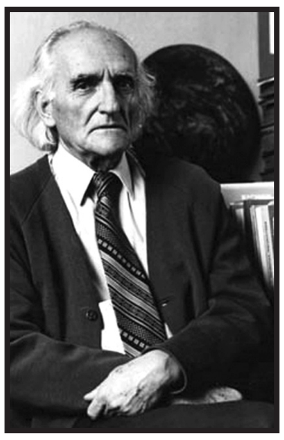
Вважав роботу з архівами основою будь-якої фахової праці історика і вмів у них знаходити документи, повз які проходили, не помічаючи, інші дослідники. Під кінець "перестройки" багато клопоту партійним чиновникам створило його дослідження відкритих тоді архівів КПРС, з якого виникало, що Союзний договір 1922 року ніколи не був підписаний, а отже, Радянський Союз – нелегітимне державне утворення.

У час Незалежности підтримував молодих вчених, багато з яких сьогодні працюють у галузі історії за його науковими принципами, і це, мабуть, найбільший його здобуток в науковій праці.

Ярослава Дашкевича поховали з церкви Святої Трійці, Божественну Літургію відправляв віце-ректор Українського Католицького Університету отець Богдан Прах. Панахиду відправив архиєпископ Львівський УГКЦ Ігор Возьняк. Від імені львівської громади останнє слово про Ярослава Дашкевича казали політв'язень Іван Гель та історик, академік Ярослав Ісаєвич. З представників влади були на похороні міністр освіти і науки України Іван Вакарчук і голова Львівської обради Мирослав Сеник.

Поховали Ярослава Дашкевича на Личаківському цвинтарі.

ЯРОСЛАВ ДАШКЕВИЧ

Конгрес Українських Націоналістів з глибоким сумом прийняв звістку про смерть видатного українського історика Ярослава Дашкевича.

Знаний у світі багатогранний вчений, активний громадський діяч, щирий патріот України Ярослав Дашкевич відійшов у вічність 25 лютого 2010 року на вісімдесят четвертому році життя.

Народився Ярослав Дашкевич у родині національно свідомих діячів національно-визвольних змагань першої половини ХХ століття, що, мабуть, і визначило його безкомпромісну політичну позицію протягом усього життя.

Мати – Олена Степанів-Дашкевич – хорунжа Українських Січових Стрільців, активістка кооперативного руху, доктор філософії, географ. Батько – Роман Дашкевич – генерал-хорунжий армії УНР, адвокат, організатор молодіжних спортивно-патріотичних товариств у міжвоєнній Західній Україні. Саме безпосередня участь батьків у національному відродженні стала головною причиною того, що Ярослава Дашкевича 1949 року (вже після закінчення Львівського університету за фахом українська мова та література) комуністична влада звинуватила у антирадянській діяльності та зв'язках із підпіллям і заслала на 7 років у табори.

Однак жодні репресії не зламали духу вченого, його потягу до науки. Безсумнівний талант до іноземних мов, щоденна наполеглива праця, віра у власне покликання дали щедрий урожай на історичній ниві: від правдивих підручників з історії України та збереження народної пам'яти у музеях та архівах до студій національного руху та українсько-польських взаємин; дослідження життєвого шляху видатних історичних діячів від короля Данила і гетьмана Мазепи до Михайла Грушевського та Євгена Коновальця і Романа Шухевича. Значну увагу протягом життя вчений приділяв археографії та картографії (з 1990 року очолював Львівське відділення Інституту археографії та джерелознавства НАН України ім.М.С.Грушевського). Ярослав Дашкевич захоплювався також сходознавством, так, зокрема, він захистив кандидатську дисертацію із вірменології. Його історичні праці характеризує об'єктивність оцінок та, попри необхідну точність і лаконічність, легкість і доступність авторського стилю.

Після здобуття державної незалежности історик багато уваги приділяв висвітленню "білих плям" історії України, зокрема історії націоналістичного руху та діяльности ОУН-УПА.

Завдяки невтомній праці на благо української науки, вчений здобув визнання і повагу колег і громадськости.

В особі Ярослава Дашкевича Україна втратила видатного вченого, активного громадянина, який не боявся говорити правду. Усім своїм життям Ярослав Дашкевич вірно служив Україні.

Конгрес Українських Націоналістів висловлює щире співчуття родині та близьким Ярослава Дашкевича.

ПАМ'ЯТИ СЛАВНОЇ ПОДРУГИ

На 85-у році відійшла у вічність активна членкиня Стрийської Станиці Братства ОУН-УПА Ярослава Вовщук-Карман. З 1943 року вона була підрайоновою провідницею молодіжної мережі. З цього ж року в рядах ОУН, з 1944 року – в підпіллі. 1945 року по селах Стрийщини організовує дієву жіночу мережу, після чого Провід ОУН призначає її районовою провідницею мережі. Згодом проходить військово-патріотичні вишколи, працює в обласному підпільному проводі пропаганди разом з провідником "Аркадієм" (Олександром Андрусевичем), потім в СБ під проводом обласного провідника "Стального" або "Сайгора" (Зеновія Ліщинського).

Завжди виважена, врівноважена і усміхнена виходила з тяжких життєвих ситуацій, які часто траплялися на шляхах визвольної боротьби, чим давала приклад усім своїм подругам. Ця славна, гарна і мудра дівчина з юних літ стала до боротьби за волю України разом зі старшими товаришами. Свій нелегкий шлях Ярослава пройшла гідно. В серпні 1946 року важко поранену дівчину схопили енкаведисти. Зазнавши тортур, повернулась у рідне село Добряни. Вийшла заміж за повстанця, народила та виховала дітей.

Ярослава Вовщук-Карман була активною членкинею місцевого осередку Братства ОУН-УПА, була в його проводі. Останнім часом дошкуляла недуга, проте Ярослава не падала духом, боролася з нею. Завжди надавала мудрі життєві поради своїм друзям.

Нехай Всевишній Господь Бог прийме душу цієї мужньої жінки до свого небесного царства!

Друзі по визвольній боротьбі Стрийської Станиці Братства ОУН-УПА.

Любомира СУЛИК,
голова Ради Стрийської Станиці,
член КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

КАМО ГРЯДЕШИ?

СУДИТИ БУДЕМО ПО ДІЛАХ

Федір ШИРОКОВ

25 лютого відбулась інавгурація новообраного Президента України Віктора Януковича.

Як відомо, вранці того дня Патріарх Московський і всієї Русі Кирил благословив В.Януковича "на входження у владу". Благословення патріарха чужої країни новообраного Президента виглядає абсурдним, однак характерно, що за умов політичної катавасії реакція на цей кричущий факт з боку громадськості була доволі інертною.

Якими ж є перші кроки новообраного Президента, котрий "увійшов у владу" з благословення московського патріарха?

Під час виступу на урочистому засіданні Верховної Ради, В.Янукович закликав парламент до співпраці, заявивши, що в першу чергу необхідно "відновити систему державного управління". Також глава держави наголосив на необхідності "реформування системи влади і перш за все Кабінету міністрів України, перетворення його у команду професіоналів, а не політичних офіціантів".

Наступним кроком Президента Януковича стало утворення – замість Секретаріату, як це було за Президента В.Ющенка – Адміністрації Президента України. Її главою став регіонал, "людина" олігарха Фірташа Сергій Льовочкін, а одним із заступників – відома своєю активною "позицією" на різноманітних політичних шоу Ганна Герман.

Першим рішенням "соціального характеру" нового Президента України став жест, розрахований на "низовий електорат" – Янукович наполовину скоротив свою президентську зарплату. Принаймні, про це повідомила все та ж Герман. Крім того, за її словами, глава держави видав указ про скорочення на 20% фінансування апарату АП та зменшення його чисельності.

Наступного дня новий глава держави підписав кілька "соціально спрямованих указів". Перший указ спрямований "на боротьбу з бідністю". Другий – "на започаткування процесу негайного проведення в країні структурних економічних реформ, які дадуть можливість створити в Україні сильну економіку". І третій – "на формування системи з викорінення корупції в Україні".

Також під час зустрічі з головою Верховної Ради В. Литвиним В. Янукович закликав активізувати переговори щодо створення нової коаліції.

Цікаву заяву, – якраз перед поїздкою Президента до Брюсселя, – зробила перший заступник голови адміністрації Януковича І.Акімова. За її словами, питання про вступ України до Митного союзу Білорусі, Росії і Казахстану поки що не стоїть. "Митний союз Білорусі, Росії і Казахстану суперечить зобов'язанням України перед Світовою організацією торгівлі", – заявила вона.

1 лютого відбувся візит В.Януковича до Брюсселя. Особливих результатів він не приніс, оскільки носив характер ознайомчого. Водночас, на прес-конференції після зустрічі з президентом Єврокомісії Дураном Баррозом В.Янукович заявив, що "подальша співпраця України з НАТО вимагає окремих переговорів. Але статус України залишається незмінним. Що стосується програм, які сьогодні виконуються Україною і НАТО, – вони будуть виконуватися, і наші партнерські стосунки зберігаються".

Водночас, на брифінгу після зустрічі з президентом Європарламенту поляком Єжи Бузеком Янукович зробив дивну заяву щодо указу про присвоєння Віктором Ющенком Степану Бандері звання "Герой України". "Ми торкнулися цього питання. Воно дуже зачепило українське суспільство, сусідів України, ми маємо листи з Польщі в зв'язку з цим рішенням президента Ющенка", – сказав Янукович. "Це питання зараз розглядається як на політичному рівні, так і на рівні законодавства, у судових справах. І відповідь ми дуже скоро отримаємо", – додав він.

Аргументи абсурдні і ганебні – позиція "сусідів України" (зрозуміло, яких), а до того ж ще – "листи польських трудящих". Ніби хтось має право вказувати українцям, кого їм визнавати своїми героями!

Цікаво, що з цього приводу Янукович казатиме у Москві, куди він планує здійснити поїздку 5 березня?

Нинішній тиждень, вочевидь, стане визначальним у питанні переформатування коаліції, а також долі уряду Тимошенко. З цього приводу впродовж останніх днів прозвучало кілька суперечливих заяв з різних політичних таборів, однак зрозуміло, що дні нинішнього уряду, малопрофесійна робота якого призвела до колосальних проблем у економіці, пораховано.

ГАНЬБА!

ПЕРШІ "КВІТОЧКИ" ВІД НОВОГО ПРЕЗИДЕНТА?

До редакції звертаються наші читачі з проханням порушити на сторінках газети питання щодо причин зникнення 25 лютого, в день інавгурації Президента України Віктора Януковича, з офіційного сайту Президента України розділу (знаходився за адресою http://www.president.gov.ua/content/golodomor_75.html), присвяченого пам'яті жертв Голодомору в Україні. На жаль, нам не вдалося з'ясувати, ким і на яких підставах, з яких міркувань було прийнято відповідне рішення. Однак факт зникнення інформації про Голодомор з президентського сайту в день, коли В.Янукович був "інавгурований" на президентство, є промовистим і тривожним. Особливо якщо це розглядати в контексті деяких інших заяв нового глави держави, що стосуються суспільно важливих питань.

Інф. "НіД"

Чи знала вона, що в поточній фазі національно-визвольної боротьби прем'єр має йти в міцнійув'язці під твердою рукою вперше дійсно українського Глави Української держави, бо роздвоєність і міжусобиця штовхне "татарських людей" ніби до помсти над обома, а фактично до помсти над собою та зради Української держави?!

Чи розуміла вона, що від тієї людської маси ще рано вимагати того рівня національної свідомости, який гарантує незворотність національного визволення та ліквідації трагічних наслідків тривалої і кривавої концтабірно-голодоморно-геноцидно-лінгвоцидної московської окупації, бо перші два президенти після чергового відновлення де-юре Української держави взагалі не володіли суттю національного питання, а тим паче теорією, ідеологією національного визволення (розробленими Великими Провідниками української нації), а тому навіть не намагалися вивести націю на належний рівень національно-визвольної свідомости.

Чи дотягувала вона до розуміння того, що вороги України (проімперська колона) погодилася з Конституцією України 1996 р., бо в її зміст не були інкорпоровані норми міжнародної "Конвенції про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин" від 21.10.94 р., що суперечить міжнародному праву і самій Конституції (ст.9), а по суті є злочином проти української нації, бо така Конституція давала можливість (а після поправок буремного 2004 р. тим паче) нищити українську державність парламентським шляхом за наявної національної невиробленості українства через трагічні наслідки тривалого національно-нищівного стану окупаційної доби?!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ДАЙ НАМ, ГОСПОДИ, СИЛИ І РОЗУМУ

Відповідь: Ні.Ні.Ні.Ні (страшніше, якщо з неукраїнської свідомої душі, знала, розуміла, дотягувала)! Тому й загризла, і не лише першого українського Президента.

Якби ж "що це?" було лише помстою української народної національної ще недостатньо свідомої маси! Хоча й за таке розплата буде жорстокою.

Ба, є обставини набагато небезпечніші.

В Україну вже давно планово запущена Московією в читацький обіг від імені двічі доктора наук – сина перекинчика в московство українки Ганни Горенко (у зрадництві – Ахматова, а відрідля таких, як правило, люто ненавидить незрадливих родичів, бо, за професором Л.Силенком: "У людській психіці закодована ницість: я зрадив, зраджуй і ти. Коли всі стануть зрадниками, тоді зрада буде справою моральною") лженаукову провокаційно-ідеологічну фальшивку та ще й з принизливим для українців сарказмом, ось ця парочка – фальшивка і сарказм: "На самом же деле, как мы смогли убедиться, первостепенное значение имела единая суперэтническая приналежность России и Украины, массовая поддержка "своих", которыми были единоверцы (виселення з України, тюрми, розстріли, концтабори, голодомори – 50 мільйонів знищених дикою зажерливою угрофінотатаромонгольською московською ордою того українського національного цвіту древньої цивілізації, що стала кореневищем індоєвропейської групи народів; знищення і асиміляція за те, що не погодилися зректися імені русичі-українці, рідної української мови, своєї правдивої національної історії і національної гідності та податливо перетворитися в москвинів, таких собі "єдиноверцев" з убивцями. – **Авт.**). Об это всеобщее ощущение единства, как волны о скалу, разбивались рациональные планы волевых, умных искателей власти (не влади шукачі, а свободи для свого давнього народу, порятунку нації від поглинання чужою ордою. – **Авт.**). Два близких этноса – русский и украинский – соединились не благодаря, а вопреки политической ситуации, поскольку народное "волим" или "не волим" неизбежно ламали те инициативы, которые не соответствовали логике этногенеза" (етносів так же близьких, як близькі в'язні до тюремників. – **Авт.**).

Таку фальшивку натягує нам на вуха Москва словами Гумільова з 2004 р.(книга "От Руси к России").

А ось і глум (сарказм) над українцями: "И хотя при Екатерине II Украина потеряла свое самоуправление ("потеряла самоуправление" – який цинізм вченого московського хама!!! Катерина II через "кров і залізо" знищила українську козацьку твердиню, уцілілих козаків видворила за межі України для ведення війн з кавказькими народами на загарбаних Московією у них землях. В такий спосіб намагалася загасити в Україні вогнище бойового духу і слави. Замість свободолюбної козацько-гетьманської висококультурної демократичної республіки завела кріпосне рабство, перетворивши козацьку націю в тяглове бидло. Надалі Московія низкою заборон знищила українську освіту, на додаток до украденого раніше імені вкрала нашу історію шляхом нищення і фальсифікації історичних документів, всіляко нищила українську мову і національну історичну пам'ять. При московсько-більшовицькому окупаційному режимі через концтабори, голодомори, масові виселення в сибіри вирішувалося завдання знищення української національної гідності, перетворення українців у москвомовних імперських холопів. І ось бачення вченого московського хама читаємо далі. – **Авт.**) позиции украинцев при дворе поколеблены не были: объязанности великого канцлера империи исполнял граф Безбородко, который сформулировал свое политическое кредо в следующих словах: "Як матушка-царица захоче, хай так и буде". Ни акцент, ни происхождение Безбородько никого не смущали и не помешали ему стать первым чиновником государства.

Может быть, эта взаимная терпимость украинцев и великороссов и была важнейшим свидетельством правильности выбора, сделанного на Переяславской раде в 1654 г." (ЧИ МОЖЛИВО ТАКИЙ ГЛУМ КОМЕНТУВАТИ БЕЗ МОСКОВСКИХ МАТЮКІВ?!).

Чи думала українська нація, йдучи на вибори 17 січня, віддавати на муки чужинцям-вторжникам і зрадникам України В.Ющенка, якою ціною треба буде зламати тлумачення ворогів української соборної державності, що буцімто результати виборів 7 лютого означають – народне "волім под московського царя"?!!!

Микола БІЛИЙ,
політолог

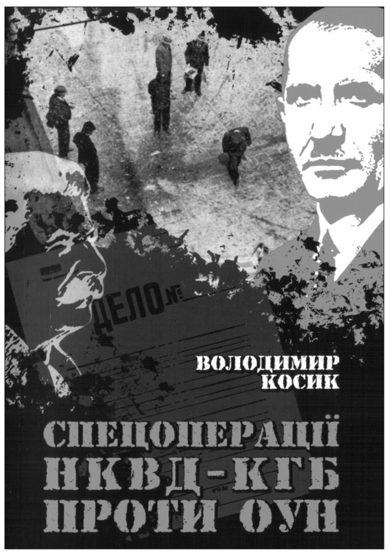
"СПЕЦОПЕРАЦІЇ НКВД-КГБ ПРОТИ ОУН"

Книжку під такою назвою знаного українського історика Володимира Косика цими днями, коли минає 70 літ розколу Організації Українських Націоналістів та створення її революційного бандерівського крила, презентував у Львові Конгрес Українських Націоналістів.

Ігор ДАНИЛИХА,
голова секретаріату
Львівської ОО КУН

Володимир Косик – відомий історик, дослідник, професор Сорбонни та Львівського Університету, автор праці "Україна і Німеччина у Другій світовій війні", яка свого часу відкрила багато невідомих правдивих сторінок української історії. Послуговуючись німецькими та українськими архівами, мемуарами, науковець розкриває методику діяльности радянських спецслужб в українських націоналістичних колах. Проникнення радянських агентів до ОУН, вбивства Коновальця, Семика, Сціборського, свідчення сучасників подій, документи. Все це є у книжці, яка уже спричинила значний інтерес не лише у Львові.

"Москва боїться втратити Україну". Цей заголовок першої частини книжки робить її актуальною для сьогодення, адже свого часу НКВД робило все, аби оунівці посварилися між собою. Постійний розлад в середовищі національно-патріотичних політичних сил, розпад помаранчевого блоку, сварки депутатів, нерозуміння між політиками ми бачимо і тепер. Що з того є особистісними речами між політиками, владою, а що є маніпуляцією на цей раз уже ФСБ Росії, – це ще велике питання.

"Під націоналізмом Москва розуміла і, мабуть, далі розуміє усі групи, партії й політичні кола, які були чи є за повну незалежність і суверенність України", – стверджує автор, і з ним важко не погодитися.

Презентацію, що відбулася у Львівському Палаці мистецтв, відкрили науковий редактор видання Микола Посівнич та керівник Галицької Видавничої Спілки Ярослав Сватко. Виступали також Ярослав Лемик, Василь Шпіцер, Юрій Антоняк. Доповідачі ознайомили присутніх з історією появи у світ книжки, говорили про її автора, про розкол ОУН, про роз'єднаність національно-патріотичних сил на сучасному етапі. Йшла мова і про те, що видання вийшло у світ завдяки Конгресу Українських Націоналістів та голови Проводу Львівської обласної організації Миколи Пшевлоцького, який відразу відгукнувся на звернення видавців. Важливо, що книжка потрапила до обласної програми підтримки книгодрукування, а значить надійде до бібліотек шкіл, інститутів, військових закладів.

Решта накладу поширюватиметься обласним осередком Конгресу Українських Націоналістів.

Книжку можна придбати, зателефонувавши на номер: (032)238-67-63.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПОВЕЛИСЬ НА СОЛОДКУ БРЕХНЮ

Я, українка з Чернігівщини, зовсім недавно почала передплачувати "Націю і державу" і робитиму це надалі. Мені дуже сподобалась позиція газети на чітку підтримку Віктора Ющенка під час президентських перегонів. І дуже жаль, що Західна Україна не підтримала його, на що я дуже сподівалась.

Те, чого не змогла зробити радянська окупаційна влада, фактично досягла Тимошенко – зламала хребет національній свідомості галичан. Вони, як і інші українці, "повелися" на її солодку брехню та єзуїтське перевтілення у демократку. Свої прорахунки вона переклала на Ющенка, а його здобутки, навпаки, – привласнила собі. Та головне – вона зрадила Майдан, посіявши ворожнечу всередині помаранчевих, викликавши тим самим зневіру у людей. Як тепер усі зрозуміли, вона тоді, 2004 року лише використовувала Ющенка.

Це вона винна у тому, що сьогодні президентом став Янукович. Гадаю, українці ще дуже жалкуватимуть про свій сьогоднішній вибір.

Неля МАСЛОВА,
с. Наумівка, Чернігівщина

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УКРАЇНЦІ, СХАМЕНІТЕСЯ!

Слідкуючи за подіями в Україні, стає прикро й боляче...

Колись, в юнацькі роки, під час першої окупації Галичини російськими більшовиками нам, школярам, нові вчителі-заброди говорили, що ми є частиною радянського народу, на що ми гордо відповідали: ні, ми – українці! Минули роки. В боротьбі за волю й долю України поклали свої голови мої однокласники. Їхня пролита кров підточила мури радянської імперії, і вона рухнула долілиць. Україна проголосила незалежність. Та керманичами молодої Української держави, за згодою українців (!!!), залишилися нащадки тих заброд.

Коли прийшов час обирати третього Президента України, українці схаменулися і не дозволили чужинцям керувати собою. Так, українець Віктор Ющенко очолив державу 2004 року. Відновивши наші святині Батурин та Крути, воскресивши пам'ять про Івана Мазепу та Степана Бандеру, пошанувавши невинно заморених Голодомором, він заклав підвалини будучної європейської держави.

Такі дії Ющенка не на жарт налякали реваншистську Росію. Ще б пак, бо сплине небагато часу, та вона зовсім втратить Україну! І взялася до справи ворожа сила. Коли у нас підходили чергові вибори, їхній президент Медведєв наказав своїм сатрапам: "необхідно докласти усих сил, щоби Ющенка не було переобрано Президентом України". І полився бруд, тони бруду на Ющенка. І засумнівалися українці...

За 18 літ незалежности в Україні з'явилось чимало партій, керівники яких називають себе патріотами. Чимало тих, хто говорять про себе – націоналісти. Вони ходили у вишиванках, розмахували прапорами. На жаль, не всі вони підтримали Ющенка. В результаті й маємо 6% підтримки українського Президента. Але це ті 6%, для яких Україна – понад усе не лише під час мітингу, а насправді. А переважна більшість українців, галичан зокрема, проковтнула російський бруд, так і не спромігшись відділити зерно від полови.

Українці – схаменітеся!

Стефанія КОСТЮК,
інвалід війни;
м. Івано-Франківськ

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

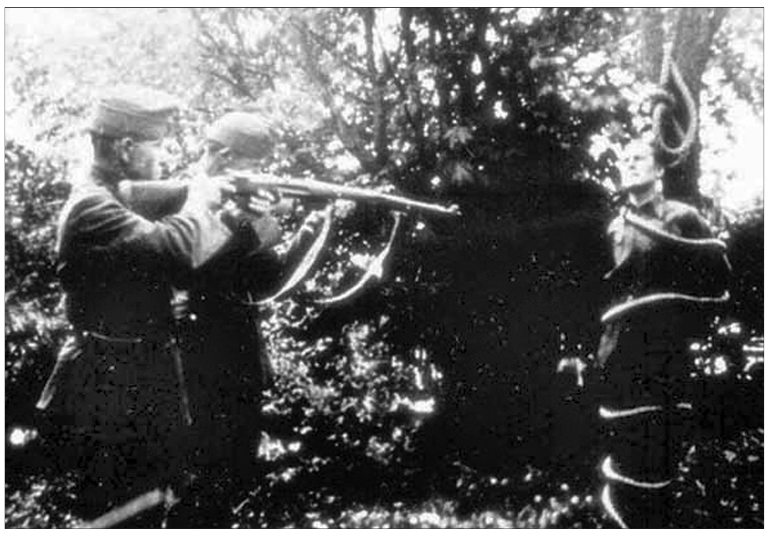
ЩО СТАЛОСЯ НА ВЕРЕЦЬКОМУ ПЕРЕВАЛІ?

Кілька слів про те, як ІІ Річ Посполита розстрілювала своїх громадян-українців

Богдан ГУК

Справжній кінець історії цих громадян ІІ Речі Посполитої української національности, яким на Верецькому перевалі в Карпатах без суду вкоротили життя державні органи власної держави, настав 14 вересня 2009 р. Йдеться про перепоховання тлінних останків Січових стрільців Карпатської України. Так називали вояків Карпатської Січі, яка від листопада 1918 р. до березня 1939 р. складала збройні сили Карпатської України – державного утворення, що постало на Закарпатті у березні 1939 р.

Карпатська Україна впала під ударами угорської армії, яка мала своїм союзником (не тільки дипломатичним) Польщу. Натомість Карпатську Україну підтримали українці з Галичини, громадяни Польщі. Принаймні кількасот з них стали в ряди Карпатської Січі та збройно боролися за цю малу українську державу. Угорці, подолавши армію Карпатської України, частину полонених січовиків-галичан передали своїм союзникам-полякам. Польська жандармерія доправила їх на територію Польщі 17 березня 1939 р. Зупинившись недалеко від кордону, на Верецькому перевалі, польське військо розстріляло приблизно 500–600 українців. Убивство було незаконне й таємне. Жертви поховано не на цвинтарі, а в кількох великих ямах поза сільською територією, неподалік населених пунктів Нова Розтока, Верб'яж, Петросовця, Жупани, Лази.

Аж до 2008 р. про цю подію майже ніхто не згадував. Зрештою, це масове політичне вбивство планувалося як винятково таємне – бо воно становило найвищий злочин держави щодо власних громадян. Найімовірніше, це було найбільш численне вбивство власних громадян, яке в мирний час вчинила тодішня польська держава.

Після повідомлень мешканців сіл на Верецькому перевалі, які запам'ятали факт розстрілу, там почала свою роботу Державна міжвідомча комісія у справах увічнення пам'яті жертв воєн та політичних репресій при Кабінеті Міністрів України. У жовтні-листопаді минулого року Комунальне підприємство Львівської обласної ради з питань пошуку Поховань "Доля" отримало доручення комісії провести пошук місць поховань вояків Карпатської Січі на Верецькому перевалі. Дослідження проводилися в околиці села Жупанів Сколівського району на Львівщині та біля с.Верб'яжа Воловецького району Закарпатської області. Виявлено перші масові поховання. За повідомленням прес-служби комісії, "аналіз остеологічного і речового матеріалів засвідчує, що в могилі були поховані здебільшого молоді люди, одягнуті в теплий, сукняно-шерстяний одяг цивільного і військового крою. Знайдено залишки шкіряних поясних ременів, а в одному випадку – рештки офіцерської портупеї. На ногах збереглися чоботи і черевики військового зразка".

У церемоніалі перепоховання цих тлінних останків взяли участь керівники Державної міжвідомчої комісії у справах увічнення пам'яті жертв воєн та політичних репресій при Кабінеті Міністрів України, Львівської та Закарпатської облдержадміністрацій та обласних рад, Сколівської та Воловецької райдержадміністрацій та районних рад.

* * *

На 20-му році свого існування Польща 1939 р. неухильно прямувала до авторитаризму. Одним із проявів таких намагань було вкрай негативне ставлення до представників інших національностей, зокрема українців і жидів. 1938 р. проводилася насильна полонізація Холмщини. На 1940 р. польські урядові чинники передбачили тим же шляхом вирішити українське питання в Люблинському воєводстві. На Верецькому перевалі в Карпатах 17 березня 1939 р., у мирний час і без суду, невідомо внаслідок чийого рішення втратили життя кількасот польських громадян. На сьогодні в Польщі жоден історик нічого про це ще не написав.

СВІТЛО І ТІНЬ

ФАЛЬШИВІ ТЕРПИГОРЦІ

Олесь ВАХНІЙ

Постання 2003 року Національної Експертної Комісії України з питань захисту суспільної моралі без перебільшення було схвально сприйняте усіма, для кого чеснота любові до ближнього не є пустопорожнім дзвоном. Кількарічний період існування комісії не лишився непоміченим для нашого суспільства. Завдяки закликам, висновкам і рекомендаціям її фахівців в Україні унеможливлено поширення літератури й фільмів, котрі пропагують содомію й, коли у відвертій, а нерідко й завуальованій формі, нав'язують українцям викривлене сприйняття суспільних явищ і процесів.

Українці ще довго пожинатимуть гіркі плоди власної кількасотлітньої бездержавности. Проте брак демократичних і державницьких традицій повинен компенсовуватися прагненням щиро і вірно служити ближнім і Батьківщині. Поза сумнівом, що до комісії (як і до кожного нинішнього державного органу) виникло чимало небезпідставних претензій. Проте існує велика різниця між боротьбою з недоліками системи (в нинішніх умовах цей процес доречніше наректи імітацією існування держави) й намаганням знищити будь-яку спробу стати на захист правди. Зрозуміло, що для адептів аморальности діяльність комісії відразу прийшлася не до вподоби. Одна справа плювати на зауваження Церкви й упереджено звинувачувати клир в безлічі гріхів, рівно як і зневажати протести інтелігенції, зарахувавши її до лав "суспільного мотлоху", і зовсім інша – вести дискусію з об'єднаними фахівцями. Від часу постання комісії підконтрольні українофобським середовищам газетки й телеканали виригнули цілий океан брехні й позбавлених логіки й глузду звинувачень на її голову В.В.Костицького. Показово (і ця обставина не оминула уваги загалу), що значний відсоток ініціаторів і поширювачів цих побрехеньок виявилися особами геть не українського походження. Оскільки висновки комісії щораз частіше ставали керунком до дій і аргументами в дискусіях і суперечках, а неприховано антинаціональні й антихристиянські заклики антиподів цноти й моральности щораз рідше й рідше знаходили підтримку, воїнство лукавого наважилося змінити риторику й тактику.

Народні перекази, котрі карбують у пам'яті загалу події минулого, чітко і недвозначно розмежовували правду, справедливість і вірність від брехні, підлости й розгнузданої аморальности. Акт зради, себто зумовлена пошуком особистої вигоди відмова від рідного й служіння чужинському, в усі часи і в усіх народів викликав заслужений осуд й адекватну зневагу.

На жаль, приклади минулого не стають наукою для новітніх фарисеїв, духовних предків яких Христос картав за надмірну любов до найпомітніших стільців у синагозі. Соромно визнавати, проте серед українців таки знайшлася (на щастя, жалюгідна) купка самозакоханих митців, котрі заради чергової нагоди з'явитися на сцені й нагадати загалові факт існування у цьому світі власних осіб наважилася плюнути на сповідувані українським народом духовні вартості. 15 січня у приміщенні культурно-мистецького центру НаУКМА (м.Київ, вул.Іллінська, 9) з ініціативи бульварно-гламурненького москвомовного журнальчика "ШО" (на глянцевих сторінках цього паскудного видання неодноразово публікувалися пропагуючі аморальність й неповагу до національних традицій українців речі) відбулося без перебільшення ганебне (анонсоване, проте, літературною акцією) і злочинне збіговисько. Прикриваючись гучним гаслом "заборонити забороняти", письменник Юрій Андрухович і достатньо відомий завдяки поширеним аудіоп'єсам з ненормативною лайкою Лесь Подерв'янський переконували присутніх у залі в тім, що "еротика й сексуалізація є єдиним, що вони мають". На очах ошелешеного загалу, коштами відверто нівелюючих суспільну мораль й національні традиції українців засновників вже згаданого паскудного журнальчика "ШО", публічні прихильники (перепрошую за відвертість) вилизування намагаються сформувати фальшивий образ фальшивих терпигорців. Скиглячи про міфічні "утиски", учасники геть неповажного збіговиська чомусь не згадували про справжні репресії силовиків нинішньої постокупаційної адміністрації супроти патріотичної молоді, котра, на відміну від них, не за оплату словом і чином, протистоїть нинішньому винародовленню українців. Дозволю собі не обтяжувати читачів навіть бодай поверховим переказом того ганебного дійства. Про його злочинну мету я повідомив вище, а матюклива (сидячи за столом на сцені, виступаючи без найменшого докору сумління лаялися найостаннішими словами й доводили їхнє українське(?!) походження) форма викладу невдоволення діяльністю НЕК позбавляє мене змоги навіть переповісти їхні претензії й закиди.

Зачитане наприкінці "тусняка" "звернення" із закликом ігнорувати всі вимоги й заклики НЕК, окрім згаданих Подерв'янського й Андруховича підписали лише Сергій Жадан й якийсь Андрій Бондар.

Кличу читачів поглянути на цю подію з сакральної точки зору. В данім випадку відбувся черговий бій між непримиренними сповідниками ідеалізму й сатанинського матеріалізму. Згадані вище псевдолітератори не є першими й оригінальними у царині виконання замовлень. Кличу молитися за грішні душі тих, хто потрапив до тенет лукавого. Нехай Господь дарує їм розуміння розміру й суті злодіянь на ниві розбещення й служіння поневолювачам і вбивцям душ соплемінників. Стверджую, що духовне вбивство є не меншим злочином, аніж вбивство фізичне. Не ви перші, та дай Боже, аби в ганебній епопеї зрадництва й встромляння ножа у спину ви були останніми. Панове нівелятори культури і моралі! Зупиніться і покайтеся!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

Я – УКРАЇНКА! І Я ЦЕ ДОВЕДУ

Мене звати Оля. Мені 9 років. Я живу в прекрасній країні, яка славиться родючими землями, квітучими полями та безкрайніми лісами. Як я рада, що я – Українка.

Україна – це моя земля, і я нікому не дозволю знущатися з неї. Наші землі, ліси і поля довгі роки хочуть собі забрати Росія, Німеччина, Польща, Туреччина та ще безліч народів. Наші предки боролися з нашими ворогами, і ми маємо боротися.

Ми маємо говорити українською мовою, слухати українську музику, бо говорячи російською мовою, хіба ви почуваєте себе українцем? Ні. Якщо ми будемо забувати свою мову чи музику, наш народ буде знищений, а ми станемо росіянами, англійцями чи американцями.

Я звертаюся до вас, щоби ви боролися за Україну. Я знаю, ви думаєте, що мене послав якийсь політик чи багач, щоби я вам таке казала. Але ні. Я сама говорю це вам.

Ви можете боротися тільки тим, що почнете слухати українську музику, розмовляти українською мовою. Цим ви станете частиною чогось великого – українського народу. Цим ви допоможете своїй країні вистояти в боротьбі за життя.

Ви думаєте, що українська мова немодна, українська музика нецікава? Ні! Насправді це не так. Але щоб ви так думали, вороги України підсовують вам, наприклад, "Ранеток", продають наклейки з ними, блокноти... і вам здається, що ця група модна. Не вірте!

Однокласнику! Прислухайся кожен до свого серця. Українську музику не буде слухати ніхто, крім тебе? Ну і що? Ти будеш особливим, чарівним. Українською мовою будеш говорити тільки ти? Ну і що? Зате ти будеш справжнім Українцем, і твоя справа у боротьбі буде свята.

Бог дав нам нашу землю, щоб ми її захищали. А якщо ні – то наш народ помре назавжди.

Оля РУДЮК,
м.Київ

СИТУАЦІЮ МОЖНА ЗМІНИТИ.
БУЛО Б БАЖАННЯ ВЛАДИ

Вельмишановні пані та панове!

Положення статті Олега Чорногуза "Нація без голови" (№№3 та 4) майже в повному обсязі було б доцільно покласти в основу лекції, з якої кожного 1 вересня має розпочинатися навчання у ВНЗ, ліцеях, а також середніх та старших класах шкіл та інших навчальних закладах.

На жаль, рівень української самосвідомости та патріотизму як серед населення, так і серед його складових: студентства та професорсько-викладацького складу залишає бажати кращого. Особливо на Сході та Півдні України.

Проілюструвати це можу на прикладах Луганського університету внутрішніх справ та Східно-Українського національного (національного!!) університету, в яких викладав до 1997 року, а також дніпропетровських національного університету та університету внутрішніх справ та інституту МАУП, в яких викладав правові дисципліни з 1998 року до останнього часу. Те, що 99,99% студентів і курсантів спілкуються російською чи суржиком – загальновідомо. Близько 70% студентів луганських ВНЗ із значними труднощами спроможні спілкуватися державною мовою, те ж саме стосується й професорсько-викладацького складу. Більше того, значна частина доцентів чи професорів є відвертими чи прихованими українофобами й відверто демонструють небажання вести навчальний процес державною мовою. Підкреслю ще раз – в державних, більше того – національному ВНЗ.

Провина в цьому – насамперед усіх урядів України, оскільки оптимізувати ситуацію можна досить легко. Але бракує бажання, насамперед міністрів освіти та науки, безвідносно до їхніх прізвищ. Спостерігається лише тривале очікування, байдужість, якщо не гірше. Усунути пристосуванця-ректора чи декана не становить особливих складнощів, але майже нічого не змінюється. Складається враження, що гуманітарним блоком в уряді весь час опікуються табачники чи їхні двійники.

Відтак, ще не скоро припиняться переслідування за український націоналізм на Луганщині. Та й на Січеславщині не набагато краща ситуація.

Можна продовжувати й продовжувати на цій невеселій ноті.

Мик. ПРИЙДАК,
канд. юрид. наук, доцент,
пенсіонер,
м. Дніпропетровськ

ОЧИМА ЧИТАЧІВ

РЕЗУЛЬТАТИ СОЦІОЛОГІЧНОГО ОПИТУВАННЯ ЧИТАЧІВ ГАЗЕТИ "НАЦІЯ І ДЕРЖАВА"

Дорогі читачі! Висловлюємо Вам щиру подяку за участь в опитуванні щодо покращення змісту "Нації і держави". Зміст нашої газети зміниться у відповідності з вашими відповідями!

Методом прес-опитування отримано відповіді від 151 читача. При цьому теоретична похибка репрезентативності даних становить 8%, а рівень довірчої ймовірності – 95%. Таким чином, отримані відповіді великою мірою відображають думки більшості читачів газети.

Отже, маємо наступні результати опитування:

Тематики статей, які найбільше цікавлять читачів.

Політикою цікавляться 96% опитаних, історією 77%, а духовною тематикою 44% респондентів. В той час, як інші т.зв. "рубрики", в числі яких – економіка, культура та соціальна тема, набрали менше 40% симпатій активних читачів "Нації і держави". Це за умови, що людина, яка заповнює анкету, могла обрати одразу кілька варіантів відповіді, тобто декілька тем одразу; це саме стосується і відповідей на всі інші запитання, окрім демографічних.

Якими бачать за змістом читачі статті на тему "Політика"?

На думку більшості опитаних, статті даної рубрики мають висвітлювати новини політичного життя України (так вважають 67,5% респондентів), новини міжнародних відносин нашої країни – 53,6%, інтерв'ю з активістами КУН – 45%, а також висвітлення та коментарі діяльності обласних та районних осередків нашої партії – 40%.

Якими бачать за змістом читачі статті на історичну тематику?

Більшість опитаних вважає, що саме визвольним змаганням української нації (66,9% респондентів) та розвитку українського державотворення (62,9%) мають бути присвячені статті на тему "Історія". Про духовний розвиток української нації в даній рубриці хочуть почитати 53,6% опитаних, тоді як 39,7% респондентів вважають, що мають бути також і статті, присвячені культурному розвитку України.

Яка думка читачів відносно змісту статей на соціальну тематику?

Основна більшість опитаних вважає, що статті на дану тематику мають стосуватися наступних аспектів життя українського суспільства: корупції та хабарництва (такої думки притримуються 61% респондентів), екології – 50%, медицини – 47% та злочинності – 44%.

Якими мають бути статті на економічну тематику?

Домінуюча більшість опитаних вважає, що статті даної рубрики мають бути присвячені висвітленню основних економічних проблем країни та визначенню шляхів їх подолання з боку КУН – 63,6%, а також повинні бути статті, написані спеціалістами з економіки – 55% респондентів.

На яких аспектах економічного життя країни має бути акцент у статтях "Нації і держави"?

Основна більшість опитаних радять звернути увагу на наступні елементи економічного розвитку України: тіньова економіка – 49%, зарплати та пенсії – 48%, розвиток малого та середнього бізнесу – 46%, ціни і тарифи – 43% респондентів.

Які за змістом мають бути статті на тему "Культура"?

Більшість опитаних вважають, що зміст статей даної рубрики має містити: інтерв'ю з діячами української культури та мистецтва – 63,6%, новини української літератури – 61,6%, новини українського кінематографу – 49,7%, а також дана тема має торкатися новин української музики, так вважають 41,7% опитаних.

Якими за змістом бачать читачі статті на духовну тематику?

Домінуюча більшість опитаних вважають, що дана рубрика має понад усе торкатися питання сучасного виховання молоді – 72,2% респондентів, висвітленню та коментарям (з боку КУН) релігійного життя країни – 45%, а також 40% опитаних вважають, що статті на цю тему повинні містити інтерв'ю з діячами релігії.

З КОГОРТИ ГЕРОЇВ

"МОСКОВСЬКИМ ОКУПАНТАМ БАНДЕРІВЦІ НЕ ЗДАЮТЬСЯ"

Володимир ВОЗНЯК

В ніч на 25 грудня 1949 року на Сокальщині випав перший сніг, білою пеленою ліг на дороги і поля Спасова та Перв'ятич. Там цієї ночі в районі розконспірованої криївки відбувалася нарада підпільників – зони впливу керівника районного проводу "Жеста". Сніг змусив їх розійтися і поселитися у запасних криївках. Саме цей сніг вказав душогубам, де переховуються українські патріоти. Вони вже давно очікували моменту, аби знищити підпільників і підкорити села Спасів (його називали Бандерівською столицею) та Перв'ятичі. Бо лише у цих селах Сокальщини не вдалося окупантам сформувати "істрєбітєльний батальйон", зривалася планова колективізація. Все ж у червні 1948 року насильницьким методом, після декількох спроб, було врешті організовано колгосп. Забирали селян мало не з ліжок, заводили у сільську раду і під дулом револьвера заставляли підписати заяву про вступ до колгоспу.

А українські націоналісти у надзвичайно складних умовах вели боротьбу з окупантом. Майже увесь територіальний простір належав до прикордонної зони, у якій дуже тяжко було боротися з ворогом. Чимала кількість каральних загонів – військ НКВС та КДБ була залучена для ліквідації підпілля ОУН та УПА. Щодень у селах, де була підозра, що тут переховуються повстанці, були облави, засідки. Час від часу спалахували вогні – горіли селянські будівлі. Так вони винищували цвіт української нації.

25 грудня 1949 року душогуби святкували перемогу, а села Спасів та Перв'ятичі огорнув страшний сум, розпука, жалоба. В криївці у полі смертю хоробрих полягли українські націоналісти-патріоти. До операції знищення карателі готувалися заздалегідь, були стягнені солдати Сокальського прикордонного загону: Стенятинської та Комарівської прикордонних застав. Сокальською керував підполковник О.Шипін (випускник Сокальського педучилища 1948 року). Солдати на віськових машинах, шести підводах та на конях під'їхали до Переспи. А до Спасова прибули два всюдиходи з солдатами. Вони зробили засідку з півдня села і по дорозі Спасів–Тартаків. Солдатів, яких привезли під Переспу, було розставлено по дорозі Переспа-Спасів і на спасівських полях. На світанку по команді вони рушили в східному напрямку, в район криївок. Пройшовши більше кілометра, натрапили на вентиляційний люк, а відтак і вхід до криївки. Звідти кинули гранату, яка поранила в голову і руку Шипіна. Заступник начальника Сокальського КДБ Молдаков запропонував провідникові "Жесту" здатися, на що той відповів: "Московським окупантам бандерівці не здаються". За мить з криївки почулись поодинокі вистріли. Тоді кати кинули туди гранату і вистрілили ракету. Коли енкаведисти зайшли у криївку, там на двоярусних ліжках з простреленими скронями лежали герої. Повстанці з Радехівщини: Володимир Скопик "Борознюк" 1923 року народження з села Ордова, член ОУН, зв'язківець при районному осередку та Василь Трач (Трачек), "Мотиль" 1929 р.н. з Радванців, теж зв'язківець. Очевидно, вони прибули на нараду, і тут їх застала страшна смерть. Біля кожного повстанця лежав наган з одним пустим набоєм і автомат. Марія Ліра "Слава" 1923 року народження, родом з Присілка Підкореня, що на Радехівщині. Розвідниця, зв'язкова. Влітку 1946 року жила в Романівці, у сторожа гуральні Стадника.

Напевно, мала якісь документи, на підставі яких могла вільно пересуватися у погранзоні. Часто бувала в Сокалі, де збувала спирт навіть працівникам НКВД, збираючи інформацію, яка цікавила провід. Один з енкаведистів впізнав покійну Марію. Вона застрілилася в підборіддя револьвером марки "Вальтер", який так і лежав у неї на грудях. Михайло Панасс "Жест", "Лук", 1918 року народження, наш односельчанин, член ОУН, провідник районного Проводу ОУН сидів на лавці, нахилений над столом, зі смертельною раною у підборіддя.

Біля входу у криївку стояло відро з гранатами. Там же дві друкарські машинки, багато друкованого матеріалу, рукописи, бібліотека. Хоча повстанці підпалили все те, але через вибухову хвилю гранати вогонь погас. Все, що було в криївці, поклали на підводи і повезли до Сокаля. Між тими паперами була "Історія України" М.Грушевського у трьох томах, яку на прохання "Жеста" я купив на базарі у Львові і передав йому у присутності повстанця, а згодом зрадника – Івана Пилипчука "Кукурудзи". Саме тоді, в червні 1949-го, була моя остання зустріч з районним провідником Михайлом Панасом.

Після захоплення повстанського архіву кадебісти мали свіжу роботу. По почерку та змісту встановили двох авторів. Один з них був парохом сіл Спасова, Перв'ятич – отець Степан Кошель, котрий дав шлюб члену районного проводу Євстахію Якобцю "Старий" з розвідницею, зв'язковою Марією Лірою "Слава". За це і за вірне служіння Богу та народу України отримав 10 років таборів. Другою жертвою став студент Сокальського педучилища Володимир Прокопчук зі Спасова, котрий збирав і передавав дані, які цікавили Провід, був активним розвідником і розповсюджувачем підпільної літератури, листівок серед близьких по духу студентів. За це його "щедро" нагородила радянська влада – він отримав 25 років таборів.

Під час тієї трагедії в іншій криївці перебував Євстахій Якубець (загинув пізніше, 22 грудня 1951 року в с. Романівка разом з повстанцем Василем Юзв'яком зі Спасова). Він почув постріли, крики, оскаженілі вигуки катів і зрозумів, що всі повстанці забрали собі життя, і серед них – його дружина. Про Марію "Славу" він розповів своїй сестрі, а та переповіла цю історію племінниці Софії Скакун, котра мешкає в Романівці. Тому що в листах втрат від 1948 до липня 1951 рр. не було ні прізвища Марії Ліри "Слави", ні Андрія Антонюка зі Спасова. Мертве тіло Андрія Антонюка впізнала у кадебістській машині сестра Анастасія.

...Покійних повстанців нелюди привезли у Спасів, поклали в автомашину. А потім змусили людей, котрі мешкали неподалік сільської ради, впізнавати небіжчиків. До тіла Михайла Панаса "Жеста" також привели деяких родичів. Та довго в селі не були. Мертвих повстанців забрали до Сокаля. Де покояться їхні тлінні останки донині, невідомо.

Але пам'ять ніколи не згасає. І жодні тортури, знущання не заберуть нам пам'яті про героїв-українців, котрі голови зложили за українську ідею і незалежність. З того страшного кривавого грудневого світанку, коли на перший білий незайманий сніг пролилася кров найкращого цвіту нашого, минуло шістдесят років. Ми про це не забули.

с. Спасів

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

НЕ БУДЬ ЛЮДИНОЮ ЧУЖОЇ ВІРИ

Хто і що святкує 23 лютого та 8 березня?

Євген ЛУПАКОВ,
колишній яничар ЗС СССР, а нині капітан 1 рангу Військово-Морських Сил Збройних Сил України у відставці, батько трьох доньок-офіцерів Збройних Сил України

Одним із обов'язкових атрибутів незалежної держави, і Україна не виняток, є армія, завданням якої є захист держави від іноземних загарбників. Отож, якщо є захисники України, то повинно бути і їхнє професійне свято – "День захисника України".

Російська Федерація, а за нею і Республіка Білорусь, після розвалу комуністичної імперії швидко відновили святкування ідеолого-пропагандистського свята СРСР – День Радянської армії і Військово-морського флоту під нейтральною назвою День захисника Вітчизни.

Указом Президента України Л.Кучми від 23.02.99р. № 202/99, напередодні президентських виборів в Україні, щоби ще раз заручитися підтримкою манкуртів-гомосоветікусів, дню 23 лютого надано і в Україні святкового статусу – оголошене Днем захисника Вітчизни. Звертаю увагу – не України, а невизначеної Вітчизни (у кожного своя Перемога, як казав відомий розвідник Штірліц, і своя Вітчизна) – святом, про яке в комуністичному СРСР до 23.02.38р. соромилися навіть говорити, свята, яке і донині прив'язує нашу героїчну історію до наших північних загарбників (на жаль, не лише воно одне...).

Історична довідка:

Щоб якось легалізувати загарбницькі дії п'яних банд московських грабіжників-окупантів, В.Ульянов-Ленін 15(28) січня 1918 р. підписує Декрет Раднаркому про початок створення Робітничо-селянської Червоної армії.

Символічно, що вже наступного дня – 29 січня 1918 р. відбувся бій під станцією Крути на Чернігівщині між збройними загонами загарбників-більшовиків під проводом М.Муравйова і захисниками незалежної Української Народної Республіки (УНР), яка була проголошена 22 січня 1918 р. IV Універсалом Центральної Ради. Для патріотів України саме цей день – 29 січня 1918 р. за новим григоріанським календарем – є Днем Героїв Крут – святом української зброї або Днем захисника України.

З певних причин (про це пізніше) святкування першої річниці створення РСЧА 1919 року в Москві було проведене майже на місяць пізніше. Відтоді й почало своє самостійне життя 23 лютого як День РСЧА, пізніше – День Радянської армії і Військово-морського флоту. Щоб якось обґрунтувати існування 23 лютого як військового свята, більшовицькі ідеологи вигадали до 20-ї річниці його відзначення міф про здобуті 23 лютого 1918 р. загонами Червоної армії (РСЧА) перші перемоги над регулярними військами Німеччини під Нарвою і Псковом.

Ще за т.зв. радянських часів, коли з нас виховували гомосоветікусів, з нас вимагали шукати відповіді на будь-які питання в творах Леніна.

Спробуймо і зараз пошукати відповідь на наше питання в ПЗТ Леніна т. 35 1962 р. вид. На стор. 384 читаємо: "...армия воевать не может. Неделя войны с немцами, перед которыми просто бежали наши войска, с 18 по 24 февраля 1918 г., вполне доказала это". А в роботі "Тяжелый, но необходимый урок" (стор.394) Ленін про бої 18–24.02.18 р. пише: "С одной стороны, безудержный разгул "резолютивной" революционной фразы... С другой стороны, мучительно-позорные сообщения об отказе полков сохранять позиции, об отказе защищать даже нарвскую линию, о неисполнении приказа уничтожать все и вся при отступлении; не говорим уже о бегстве, хаосе, безрукости, беспомощности, разгильдяйстве." І в довершення цього, Постановою Ради народних комісарів про прийняття німецьких умов миру прийнятою 24 лютого 1918 р. о 4.30 ночі (стор.381) в Брест-Литовську по завданню Леніна Троцький віддав німцям окуповану російськими військами Україну, 245 тонн золота, Балтійський та Чорноморський флоти, 915 заводів тощо.

Правда, 23 лютого 1917 р. сталася "Лютнева революція": більшовики не зіграли тоді провідної ролі в скиненні самодержавства, але згодом благополучно записали цю перемогу собі в архів.

Отож, 23 лютого – це день капітуляції більшовиків Російської імперії перед німецькими противниками в період Першої світової війни, названої більшовиками імперіалістичною, свято вшанування ганебної втечі "червоних героїв" на чолі з головою Центробалту Дибенком від Нарви аж до Уралу і які були зупинені лише телеграмою того ж Леніна з погрозою розстрілу, свято армії, якої на той час і не існувало (бо вона була офіційно створена лише 10 липня 1918 р. постановою 5-го Всеросійського з'їзду Рад), армії, яка цього дня ніякої перемоги над німцями не здобула, як про це кричала радянська пропаганда, а навпаки – зазнала ганебної поразки. Про загарбання значної частини України, про "перемоги" московських банд в Києві в той час, як і по всій Україні за 75 років московсько-комуністичної окупації, колишній Президент Росії Путін просить зараз не згадувати.

Для виправдання свята було знайдено газетну замітку, в якій мова йшла про пожертви простих громадян Росії на потреби червоної армії.

Оце і вся "слава" сусідніх захисників їхньої вітчизни, яку вони святкують щороку 23 лютого.

Цікаво, що проти цього "свята" виступає і московська православна церква. А як ми знаємо, жоден священик в СРСР не міг отримати сану без "благословення" КДБ, а тому до правдивих таємниць КДБ вони ще тоді були допущені! Та і нині ФСБ РФ їх ретельно опікує! Ось читаємо (мовою оригіналу!) їхню версію цього "свята" в газеті "Начало" т.зв. "української православної церкви московського патріархату" Дніпропетровської епархії №2(112) 2008 р. – під гаслом "23 февраля – черный день календаря". Пояснення з цього приводу дає диякон Андрій Кураєв: "23 февраля – абсолютно надуманная дата... 23 февраля 1918 года был разбит сводный матросский отряд в 1000 штыков под командованием народного комиссара по морским делам Дыбенко, посланный против немцев под Псков и Нарву. После короткого столкновения под Ямбургом матросы покинули позиции и бежали до Гатчины, что в 120 километрах от линии фронта. По пути они захватили на железнодорожных путях цистерну со спиртом. Этим спиртом был впервые отмечен день рождения Красной армии. За такой "подвиг" Дыбенко сняли с должности наркома и иключили из партии... (А чому не розстріляли? Тоді і за менші провини розстрілювали. Виявляється, Дибенко – це чоловік коханки Леніна! – прим. – **Є.Л.**)

То есть, 23 февраля большевики не победили немцев, а капитулировали перед ними!

В 1938 году была выпущена медаль "20 лет РККА", и так родился очередной советский миф – день Красной армии...

Оказывается, восьмое марта по новому стилю – это 23 февраля по старому. Вот и отгадка, почему "мужской" день и "женский" так недалеко друг от друга. Когда еврейские братья по Интернационалу отмечали "восьмое марта", в России этот день назывался 23-м февраля...

Затем календарь переменили, но остался рефлекс праздновать что-то революционное 23 февраля. (Згадаймо тваринні рефлекси за Павловим). Дата была. В принципе эта дата ничем не хуже и не лучше 8 марта. Но – надо было найти и для него прикрытие. Спустя несколько лет соответствующий миф был создан: "День Красной Армии". Память о первом сражении и первой победе.

Но это – миф.

23 февраля 1918 г. не было ещё Красной Армии, и не было её побед... Лишь в 1922 году 23 февраля было обьявлено Днем Красной Армии... (Переплутав московський піп – 23 лютого 1922 р. видано декрет ВЦК "Об изъятии церковных ценностей", повинно бути 1938 р.! – прим. **Є.Л.**).

Впрочем, придумать празднованию 23 февраля прикрытие надо было еще и потому, что именно 23 февраля 1917 г. началась "Февральская революция"... надо было дню "свержения самодержавия", сохранив его праздничность, дать иное название. Он стал "днем Красной армии".

Ось так трактують "наше свято" 23 лютого московські попи...

І це в той час, коли дійсні захисники України проявили свій героїзм під Крутами ще 29 січня 1918 р., захищаючи Київ від московських окупантів. Тобто, свято це просто змавповано Кучмою з Росії, як зі "старшого брата", чи то пак "сестри", і "наші" президенти нас примушують святкувати свята окупантів наших земель...

А чому б не святкувати за цією "логікою" інші свята московських загарбників – свято першого чи другого знищення Києва? Першого – засновником Москви Юрієм Долгоруким 1147 р.? Ми ж зберігаємо з 15 травня 1157 р. його саркофаг в Києві, коли за його "заслуги" перед Україною кияни вкоротили йому віку. Після його смерти відбувся масштабний виступ киян проти московських загарбників (володимиро-суздальської адміністрації).

А вдруге – 8 березня за старим стилем, ще одну з трагедій нашого народу – черговий погром і пограбування святинь нашої столиці Києва 8 березня 1169 р. московським (володимиро-суздальським) князем Андрієм Боголюбським, після чого Київ не зміг відновитися до початку монголо-татарської навали. (29 червня 1174 р. – в Боголюбово біля м. Володимир Андрій Боголюбський – князь володимиро-суздальський, онук Володимира Мономаха, син князя Юрія Долгорукого, був убитий боярами-змовниками. Він був князем у Вишгороді, але, виїжджаючи до Володимира на Клязьмі, забрав із Вишгорода ікону Божої Матері, подаровану Візантійським патріархом князю Володимиру під час хрещення, яка згодом отримала назву Володимирської Богородиці. 1169 року військо Андрія Боголюбського захопило і нещадно зруйнувало місто Київ, тому він відомий ще і як казнокрад та богокрад).

Або ж іще одне "унікальне" щорічне військове професійне свято українських саперів 3 листопада, узаконене Указом Президента України Л.Кучми від 27.10.1999 р. №1399/99 – День інженерних військ.

І святкується воно як відзначення "героїзму та винахідливості радянських саперів", які 3 листопада 1941 р. зруйнували радіокерованим фугасом святиню українського православ'я Успенську церкву Печерської Лаври разом з українцями, які там молилися.

А хто святкує свої трагедії та свята окупантів? Зрадники, дурні або ж манкурти та яничари.

Так недалеко і до відродження в Україні німецько-фашистських свят – іншого недавнього окупанта наших земель...

То чому ж і яку подію взяли за основу "наші" керівники для визначення нам свята захисників, і чому саме 23 лютого?

Як відомо з енциклопедій, проголошене на знак солідарності жіночого пролетаріату у боротьбі за рівні економічні і політичні права жінки з чоловіком міжнародним жіночим днем – 23 лютого!!!, а не 8 березня!!! було вирішено святкувати на другій Міжнародній конференції жінок-соціалісток в Копенгагені 1910 року на пропозицію Клари Цеткін, яка була великою шанувальницею головної героїні однієї з книг Тори – Книги Есфірі, і таємною прихильницею єврейських традицій. Тому навряд чи можна вважати простим збігом те, що вперше день "нової" жінки, жінки-революціонерки відзначався в день, що збігався саме з єврейським святом – Пуримом.

І в Україні вперше почали святкувати Міжнародне жіноче свято не 8 березня, а 23 лютого 1913 р. і так аж до 1918 р.! Чому до 1918 р.? А тому, що з 1 січня 1918 р. комуністична російська влада, аби зліквідувати відмінності з Європою, утворити "Сполучені Штати Європи" (за ленінським планом) і прискорити "всемірную революцію", перейшла на григоріанський стиль літочислення (тобто за новим та старим стилем. Приклад: Новий рік 1 і 13 січня, т.зв. жовтневу революцію, а точніше – переворот теж святкували не 25 жовтня, а 7 листопада).

25 лютого 1918 р. і в Україні, очолений соціалістами ЦР, було введено григоріанський календар та середньоєвропейський час.

Далі цікавіше...

Це схоже було на провокацію. Адже гасло закликало безправне пролетарське жіноцтво на боротьбу з такими ж безправними пролетарями – чоловіками. Та ні тоді, ні сьогодні безпросвітні пролетарі та пролетарки не знали і не знають глибших коренів і підстав святкування фактично єдиного свята 23 лютого – 8 березня.

А вони, як про це детально ще 2005 року інформував Андрій ВОЛИНЕЦЬ в одній із газет (я ці дані лише дещо конкретизую), дуже добре описані в Торі і у книзі Есфірі Старого Заповіту Біблії.

Закінчення в наступному числі.

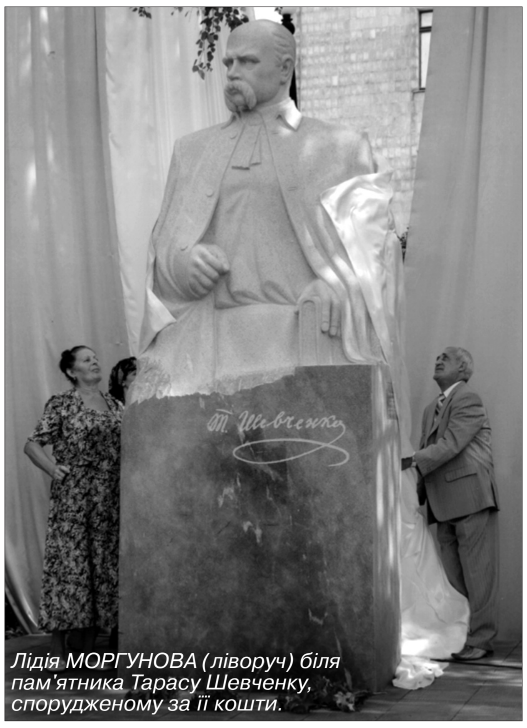
Ольга ДУБОВИК

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

БЛАГО ДІЯННЯ,

або На що здатна одна небайдужа українка

Лідія Моргунова віддала 100 тисяч власних заощаджень на пам'ятник Тарасу Шевченкові у Куп'янську. Її мрія збулася: 29 серпня 2009 року – у день 195-річчя від дня народження національного генія, урочисто відкрито чудовий постамент Кобзаря у цьому доволі зрусифікованому районному центрі на Харківщині.

Лідія МОРГУНОВА (ліворуч) біля пам'ятника Тарасу Шевченку, спорудженому за її кошти.

Несповідимі шляхи Твої, Господи! Такими вигадливими нитками часто снується доля людська, що їх навряд чи зродить найпримхливіша художня уява. Журналістські шляхи подарували мені знайомство з непересічною жінкою, чий життєпис може стати для когось дивом, для когось путівником, а для когось і приводом для роздумів.

Лідія Миколаївна Моргунова (Моргун) народилася 1938 року в районному місті Куп'янськ на Харківщині. Родина була робітничою (батько працював столярем). Давнє козацьке прізвище Моргун під час русифікації України якийсь мудрагель у паспортному столі безапеляційно змінив на "Моргунов". Так приростав "русскімі" "союз нєрушімих".

Вищу освіту Лідія здобула у Харкові, а відтак за направленням опинилася у Києві. Усе життя – 45 років – пропрацювала у магазині "Будинок тканин" на Хрещатику. Віддавала роботі настільки багато часу й енергії, що до 64,5 років керівництво не замислювалося про її скорочення. 2002 року пішла на пенсію. Після святкування 70-річного ювілею, 2008 року, кипуча натура Лідії Моргунової породила у її серці бажання зробити щось корисне для своєї малої батьківщини – Куп'янська. Зринали різні ідеї, проте зупинилася на одній – спорудити пам'ятник Тарасу Шевченкові.

– Чому Шевченкові?, – згадує Лідія Миколаївна. – Тому що "Кобзар" був першою книгою у нашій батьківській хаті. Моя неграмотна мама навчилася читати по "Кобзарю". Під час війни перечитувала нам, дітям, поеми, найчастіше – "Катерину", і плакала, а ми з братом плакали біля неї. Коли пішли до школи, то вже багато Шевченкових творів знали напам'ять, особливо "Наймичку"...

Після того, як пам'ятник вже постав, я чула від людей, їдучи у громадському транспорті: "Краще б ти ці кошти віддала до туберкульозного диспансера, на будівництво дороги, у дитсадок". На це я завжди відповідаю, що кожен може витрачати власні гроші на те, що вважає за потрібне. Кожна людина має право обирати, що для неї важливіше. Багато було домислів щодо моєї персони, дехто навіть казав, буцімто я – мільйонерка з Канади.

Мій задум був зреалізований за допомоги місцевої влади, зокрема міської ради на чолі з мером Куп'янська Михайлом Римським. Коли я 27 липня 2007 року звернулася до міського голови зі своєю пропозицією, він спочатку не повірив, але погодився. Райрада, як виявилось, за кілька років до того відвела місце для пам'ятника у сквері, що носить ім'я Т.Шевченка, та справа не рухалася з місця нібито через нестачу коштів. Відгукнувся добром і Київський Будинок художника. Працювати ж безпосередньо над пам'ятником ми почали з головним архітектором Куп'янська Едуардом Семененком, харківським скульптором Феліксом Бєтліємським та майстром по каменю Віктором Шелковніковим. Я від самого початку просила скульптора, аби зобразив Тараса Григоровича з книгою. Ще хотіла, аби Кобзар був молодим, та мені відповіли, що мало хто упізнаватиме. І ось, вчергове завітавши до художньої майстерні скульптора разом з мером та архітектором, я побачила вже готовий пам'ятник Тарасові Шевченку. Робота дуже припала до душі! Навіть не чекала, що пам'ятник вдасться таким гарним.

Поступово історія почала обростати додатковими обставинами. Навпроти скверу, де мав розміститися постамент, віддавна існував книжковий магазин із непевною вивіскою. Одного разу, зайшовши туди, я дізналася, що заклад на межі закриття: колектив бідкався, боячись залишитися без роботи. Я запропонувала їм перейменувати магазин, назвавши його "Кобзарик", адже вин розташований неподалік від майбутнього пам'ятника Кобзарю. Тоді навіть місцевій владі доведеться стати на захист книгарні. Так і сталося. Магазин зберігся, працює і досі. Ще я купила портрет Тараса Шевченка і вишитий український рушник та подарувала колективу "Кобзарика".

Втім, були певні проблеми в процесі підготовки місця для пам'ятника, проте, дякувати Богові, минулося.

Я радію з того, що омріяний мною пам'ятник Тарасові Шевченку був відкритий у моєму рідному Куп'янську на день міста, якому 2005 року виповнилося 350 літ.

Пізніше я звернула увагу, що на в'їзді до Куп'янська цю історичну дату означили лише квітами на клумбі, та й то російською мовою. А звідтам лише 40 кілометрів до кордону з іншою країною – Росією. Оббивала пороги чиновницьких кабінетів, але поки що нічого не змінилося...

Чому Лідія Миколаївна вчинила саме так? Відповідь проста – у її серці, хоч як це банально звучить, живе ота чиста, незаяложена крикливістю любов до України та своєї малої батьківщини – Куп'янська. Жінка цікавиться історією міста, пишається видатними особистостями, чиє життя пов'язане з Куп'янськом. Адже звідти родом лавреат Нобелівської премії Ілля Мечников; на озерах і заливних луках поблизу прилеглого села Сеньків полюбляв рибалити й полювати Остап Вишня; неподалік від Куп'янська народився та закінчив середню школу народний художник України Микола Сядристий; за 60 кілометрів від Куп'янська у серпні 1919 року полковник денікінської армії Федір Ізенбек знайшов у розграбованому більшовиками маєтку князів Задонських-Захаржевських оригінал "Велесової книги".

Інколи місто Куп'янськ напівжартома називають... третьою столицею України після Києва і Харкова. Був такий факт в історії, коли під час Другої Світової війни уряд тодішньої радянської республіки недовгий час перебував саме там. Цікаво, що Куп'янськ за ландшафтом чимось нагадує Київ. Центр міста розташований на горі і водночас на правому березі річки Оскол – притоки Північного Донця, а на лівому, як і в столиці, – промислові підприємства, луки, змішаний ліс. Прикметно, що на прапорі міста зображені два символи – ріг достатку та тваринка-віщун – бабак.

Звісна річ, радянські часи не могли не залишити специфічного сліду в Куп'янську, як і по всій страждений землі України. Там досі бовваніють кілька пам'ятників Леніну, Марксу, а біля входу до міського міліцейського управління – Дзержинському. Досі збереглися й численні одіозні назви вулиць, як от Леніна, Дзержинського, Фрунзе, Комсомольська, Совєцька. На питання, чому не міняються назви вулиць, місцеве начальство посилається все на ту ж нестачу грошей. Втім, було б бажання – гроші знайдуться. Приклад тому – Лідія Моргунова. Жінка до того ж ще витратила 1 тисячу гривень власних заощаджень на видання книги "Заборонений Кобзар", де відновлені переінакшені чи викреслені радянською владою шматки творчої спадщини Тараса Шевченка.

Отже, Лідія Миколаївна, долаючи подеколи спротив недалекоглядних співвітчизників, інколи навіть наживаючи собі ворогів, самотужки робить українську справу. Уявімо собі, що таких людей на нашій землі раптом побільшало. Напевне, тільки тоді наша згорьована батьківщина – Україна – позбулася б колоніального минулого, аби більшість наших громадян розумом, душею і вчинками міцно відстоювали українські цінності. Тоді, безперечно, пощезли б боввани катів нашого народу, якими всіяні міста, села і селища. Натомість повсюдно з'явилися б пам'ятники славним героям, які не шкодували життя свого заради України. Віриться: так і буде. Лишень варто робити все, аби часи повернення цілого українського народу до своєї національної пам'яті не розтягнулися на довгі десятиліття.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"НІЧКО ЦІКАВАЯ, НІЧКО ЛУКАВАЯ..."

Одного разу моя онука Іруся, мов зачарована, припала до радіоприймача, з якого лилась ніжна мелодія пісні на слова Одарки Романової у виконанні майстра високого класу Ігоря Борка.

А незабаром ми довідалися, що у Київській філармонії, яка своєю внутрішньою конструкцією мені дуже нагадує Сікстинську Капелу у Ватикані, де особливо ідеальна акустика, має відбутися концерт Майстра.

Ідучи на концерт, ми назбирали вирощених у нас на дачі чорнобривців. Іруся не могла дочекатися моменту, коли подарує букет квітів Майстру.

Довго не змовкали оплески, але коли настала пауза, Іруся рвучко підвелася, піднялася на сцену і простягнула букет чорнобривців схвильованому від фантастично успішного концерту співаку.

І тоді знаменитий тенор, якому рукоплескали фактично всі найвидатніші театральні концертні зали світу, узяв на руки Ірусю, а далі, тримаючи в одній руці чорнобривці, а другою пригорнувши до себе дівчинку, закружляв з нею по сцені філармонії.

У цей момент я зробив декілька знімків, один з яких надаю для опублікування в газеті.

Як потім розповів сам Ігор Борко, його вчителем був прославлений співак – народний артист України Костянтин Огневий. Свого часу він виконав "Чорнобривці" Вірменича, і пісня стала народною, як, наприклад, "Рушник" П.Майбороди на слова А.Малишка.

Тому букет чорнобривців із рук маленької дівчинки особливо схвилював Майстра.

Ігор Борко – лавреат цілої низки міжнародних конкурсів, відомий далеко за межами України, один із ведучих артистів національної опери і "всього" лише... заслужений артист.

Хіба не зрозуміло, що цей артист більше ніж заслуговує на звання народного артиста України?

Маємо надію, що Президент та люди, від яких залежить вирішення цього питання, задовольнять прохання та побажання численних шанувальників таланту Ігоря Борка як в Україні, так і з її межами, про присвоєння йому звання Народного, бо він демонструє справді високе мистецтво, яке споконвіку шанувалося у нашому народі.

Борис ВАСИЛЬЧЕНКО,
пенсіонер, учасник війни,
м.Боярка Київської області

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 456
Наклад 5 000
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9